

Sajarah Nu Nyumput tina Ayat Opat Puluh — Nomer Dalapan Welas

Cilaka Kadua - Bagian Lima

Jeff Pippenger

2026-07-15

“Konci” nu ngalambangkeun perang Niniwe dina Wahyu salapan geus digenepan ku hiji sajarah anu ngahasilkeun hiji titik balik, anu tangtu waé memang kitu padamelan hiji konci. Pamadegan kuring nyaéta yén perang Niniwe lain ngan saukur konci sajarah anu nandaan naékna Islam, tapi ogé mangrupikeun konci nubuat. Dinamika nubuat tina perang éta ngahijikeun sakabéh jalur karajaan-karajaan dina nubuat Alkitab, sakumaha dipedar dina Daniel jeung Wahyu, sangkan sajajar jeung pasal kasabelas kitab Daniel. Ku cara kitu, éta ngamungkinkeun sakabéh karajaan éta pikeun mere kasaksian kana genep ayat panungtungan Daniel pasal sabelas, sarta anu leuwih penting—muka segel sajarah lahiriah anu disumputkeun tina ayat ka opat puluh.

Jeung Kami baris maparin ka maneh konci-konci Karajaan Sawarga; sarta naon baé anu ku maneh dibeungkeut di bumi bakal dibeungkeut di sawarga; jeung naon baé anu ku maneh dileupaskeun di bumi bakal dileupaskeun di sawarga. Mateus 16:19.

Pelepasan jeung Munculna Karajaan Mohammed

Peperangan di Nineveh dina taun 627 nandaan awal sapuluh taun panungtungan kakawasaan Persia anu geus dikalahkeun ku siasat Roma, dibarengan ku halimun pangersa Allah. Ieu nandaan titik balik nalika gerombolan Islamna Mohammed mimiti naék. Peperangan éta nyabut hiji panyangga anu geus aya, hiji panyangga anu dina tiori bakal tetep aya, upama Roma jeung Persia duanana tetep nahan kakuatanana. Tapi duanana henteu.

Nahan Jeung Ngeleupaskeun

Dina gambaran nubuat ngeunaan Islam, urang manggihan nahan jeung ngaleupaskeun Islam ti mimiti pisan bubuka Kitab Suci, nalika Sarah ngayakinkeun Abraham supaya nahan Hagar jeung Ismael.

Sarai ngandika marang Abram, “Pialaku tumiba ing sira; aku wus maringake batur wadonku menyang pangkuanira, lan nalika dheweke weruh yen wis ngandheg, aku dadi kaasor ana ing paningale; muga-muga Pangeran dadi Hakim antaraning aku lan sira.” Nanging Abram ngandika marang Sarai, “Lah, batur wadonmu ana ing tanganmu; lakonana marang dheweke manut sakarepmu.” Lan nalika Sarai tumindak keras marang dheweke, dheweke banjur mlayu saka ngarepe. Purwaning Dumadi 16:5, 6.

Malah saméméh kajadian éta, alesan Hagar diasupkeun kana narasi profétik téh nyaéta lantaran PANGERAN geus “nahan” Sarah tina ngabogaan anak.

Ayeuna Sarai, pamajikan Abram, teu maparin anak ka anjeunna; sarta anjeunna kagungan saurang babu, urang Mesir, ngaranna Hagar. Saur Sarai ka Abram, “Tingali ayeuna, PANGERAN parantos nahan kuring tina ngalahirkeun; mugi anjeun lebet ka babu kuring; sugan ku dirina kuring tiasa meunang anak.” Jeung Abram nguping kana sora Sarai. Kajadian 16:1, 2.

“Konci” dina Wahyu salapan anu dipasihkeun ka Muhammad, sarta satuluyna digenepan ku perang Niniwé, ngawakilan dicabutna “pangwates” kana Islam dina titik naon waé dina sajarah nubuat.

“Malaikat-malaikat keur nahan opat angin, anu dilambangkeun minangka hiji kuda ngamuk anu hayang ngabébaskeun diri sarta ngagujrud nyorang sakuliah beungeut bumi, mawa karuksakan jeung pati dina jalanna.” Manuscript Releases, jilid 20, 217.

“Naék jeung ragrag”-na karajaan Mohammed digambarkeun, lain sakitu minangka hiji naék jeung hiji ragrag, tapi minangka hiji “dileupaskeun” jeung hiji “diteken”. Nalika Islam sacara profétik dileupaskeun, éta dileupaskeun geus digambarkeun ku perang Nineveh.

Ngan Cilaka-cilakana Wungkul

Tina tujuh tarompet, ngan tarompet cilaka Islam anu ngalegaan sajarah minangka hiji kakawasaan anu ajeg ti saprak mimiti diasupkeun kana sajarah nubuat nepi ka panutupan mangsa kasempetan. Opat tarompet anu kahiji, anu ditibankeun ka Rum kulon, ngalambangkeun Odoacer, Genseric, Atilla urang Hun, jeung Alaric, ku kituna janten pralambang opat kakawasaan panghukuman pamarengan Allah dina poé-poé panungtung, tapi padanan modérnna lain turunan langsung tina opat kakawasaan baheula éta. Henteu kitu jeung tarompet cilaka. Sakali Islam asup kana sajarah, éta neraskeun hiji garis langsung tina dileupaskeun jeung dipangwatesan nepi ka éta dileupaskeun sapinuhna dina panutupan mangsa kasempetan. Dina tarompet cilaka, “konci” tina ‘pelepasan’ ditandaan ku perang Nineveh.

Nikomédia jeung 27 Juli 1299

Para panaratas leres nganyatakeun tanggal 27 Juli 1299 minangka awal tina saratus lima puluh taun anu réngsé dina 27 Juli 1449, anu satuluyna ngamimitian tilu ratus salapan puluh hiji taun jeung lima belas poé anu dipungkas dina 11 Agustus 1840.

Dina artikel saméméhna urang geus ngaidéntifikasi kapungkur 1333 nepi ka 1337 anu ditumpeskeun ka Nikomédia ku Sultan Orhan Gazi (putra Osman I, pangadeg Ottoman Beylik), nalika anjeunna ngepung kota Bizantium anu penting, nyaéta Nikomédia. Pengepungan éta mangrupa kacindekan tina peperangan ngalawan Nikomédia anu geus dimimitian ku ramana, nyaéta Osman. Saratus lima puluh taun dina Wahyu salapan, ayat sapuluh, dimimitian dina 27 Juli 1299, sarta minangka mimiti hiji nubuat, sajarah anu patali jeung tanggal mimiti éta kudu dipaliré. Osman I (pangadeg dinasti Ottoman) nyaéta rama Sultan Orhan Gazi, anu dina 27 Juli 1299 ngahontal kameunangan awal anu penting ngalawan Kakaisaran Bizantium dina Patempuran Bapheus anu lumangsung di wewengkon Nikomédia, deukeut ka kota Nikomédia; hiji kota ibu kota anu kacida pentingna dina sajarah Romawi jeung Bizantium awal.

Rama jeung Putra

Dina 27 Juli 1299, pasukan Osman ngéléhkeun hiji tentara Bizantium nu dipingpin ku saurang gubernur lokal. Ieu perang dianggap minangka salah sahiji kasuksésan militér mandiri utama nu pangmimiti pikeun Osman sanggeus manéhna mimiti ngahijikeun kakawasaan di Bithynia (Anatolia kalér-kulon). Ieu nandaan hiji léngkah penting dina transisi ti hiji beylik Turki leutik (kapangeranan kabilahan) jadi hiji kakawasaan nu keur naék, anu ahirna bakal nantang jeung nalukkeun wewengkon-wewengkon Bizantium. Tanggal éta nandaan awal hiji mangsa kamekaran pikeun Islam anu tungtungna ngabalukarkeun ngadegna Kakaisaran Utsmani dina ragragna Konstantinopel dina taun 1453. Osman ngagunakeun para jawara ghazi (panggero wates nu boga motivasi Islam), sarta ti dinya dimimitian ngabentuk para jawara wates ghazi jadi hiji tentara nu leuwih nyusun, anu mekar sacara bertahap ti Osman tuluy diteruskeun ku putrana, Orhan. Di antara unsur-unsur penting séjén tina warisan Osman nyaéta yén éta ngamungkinkeun Islam pikeun nahan hak milik, sabalikna tina peperangan para jawara ghazi, anu ku taktik serang-teras-lumpat maranéhna nu teu puguh susunanna ngan nyésakeun hasil rampasan tina kameunangan maranéhna, tapi henteu kungsi masihan wilayah naon waé.

Tanggal 27 Juli 1299, Osman ngamimitian hiji kampanye di wewengkon Nikomedia, sarta tilu puluh opat taun ti harita putrana ngamimitian hiji pangepungan salila opat taun ka kota ibukota, Nikomedia. Bapana dina awalna sarta putrana dina ahirna. Perang dimimitian ngalawan wewengkon anu dilambangkeun minangka Nikomedia sarta dipungkas ku direbutna Nikomedia, kota ibukota tina wewengkon éta, Nikomedia. Ti taun 1299 nepi ka 1337 mangrupa hiji mangsa tilu puluh dalapan taun, sarta sacara profétis angka “tilu puluh dalapan” ngalambangkeun hiji gugah nangtung.

Ayeuna hudang, ceuk Kami, tuluy meuntas ka walungan Zered. Tuluy kami meuntas ka walungan Zered. Jeung mangsa ti saprak kami indit ti Kadeshbarnea nepi ka kami geus meuntas walungan Zered, nya éta tilu puluh dalapan taun; nepi ka sakumna turunan jalma-jalma perang tumpur béak ti antara pasukan, sakumaha PANGERAN geus sumpah ka maranéhna. Deuteronomy 2:13, 14.

Saratus lima puluh taun ti 27 Juli 1299 nepi ka 27 Juli 1449 ngagambarkeun mangsa anu ngantunkeun kana ngadegna Kakaisaran Ottoman tina bala kaduana dina Wahyu pasal salapan. Tilu puluh dalapan taun panaklukan Nicomedia anu lumangsung sacara bertahap dimimitian ku saurang bapa (Osman) sarta dipungkas ku putrana (Orphan). Mangsa éta ngagambarkeun léngkah kahiji tina naékna anu bertahap ti hiji kapangeranan suku nepi ka hiji kakaisaran.

Saratus lima puluh taun ti 27 Juli 1299 nepi ka 27 Juli 1449 ngawengku hiji pengepungan salila opat taun anu nandaan ahirna tilu puluh dalapan taun. Mimiti ditaklukeunana Nikomedia dilaksanakeun ku bapana, Osman, sarta ahirna diréngsékeun ku hiji pengepungan salila opat taun ti 1333 nepi ka 1337; hiji pengepungan anu dilaksanakeun ku putrana Osman.

Nalika saratus lima puluh taun éta réngsé dina tanggal 27 Juli 1449, kaisar Bizantium, nyaéta Konstantinus ka-sabelas, atawa Konstantinus panungtung ti Roma beulah wétan, ménta idin ka bangsa Turki pikeun naék kana tahta. Ti tanggal éta nepi ka panaklukan Konstantinopel téh aya

opat taun. Opat taun éta réngsé ku pangepungan Konstantinopel, sarta Konstantinus nu panungtung pupus dina éta pangepungan. Munculna Islam dilambangkeun ku tilu puluh dalapan taun kahiji tina nubuat saratus lima puluh taun, anu ngahontal puncakna dina hiji pangepungan salila opat taun. Nalika saratus lima puluh taun éta réngsé, Islam geus naék nepi ka hiji titik nalika Roma beulah wétan dihina ku kakawasaan anu harita geus dipiboga ku bangsa Turki. Ti panghinaan tanggal 27 Juli 1449, opat taun ngantunkeun kana ragragna Roma beulah wétan nalika Konstantinopel direbut ku hiji pangepungan. Ahir tina tilu puluh dalapan taun kahiji ditandaan ku hiji pangepungan, sarta ngadegna Kakaisaran Ottoman ditandaan ku hiji pangepungan.

38 jeung 40

Angka tilu puluh dalapan minangka hiji lambang sakumaha ditepikeun ku Musa dina Ulangan, anu ngagambarkeun tilu puluh dalapan taun panungtungan tina panghukuman opat puluh taun ngumbara di padang gurun. Ku sabab kitu, angka tilu puluh dalapan, minangka hiji lambang, miboga patalina jeung angka opat puluh. Osman ngarebut wewengkon Nicomedia dina 27 Juli 1299, sarta tilu puluh dalapan taun ti harita putrana ngarebut kota ibukota wewengkon éta. Boh wewengkon boh kota ibukotana duanana nya éta Nicomedia. Para sajarawan ngaidentifikasi ieu peperangan minangka léngkah kahiji tina “dua” léngkah anu nandaan pisan awal mucunghulna Kakaisaran Ottoman. Léngkah kadua anu diidentifikasi ku sajarah nya éta peperangan Nicaea dina 1301. Di dinya bapana, Osman, ngarebut wewengkon anu disebut Nicaea, sarta dina 1331, tilu puluh taun ti harita, putrana ngarebut kota ibukotana, anu dingaranan Nicaea, hiji urutan kota ibukota Romawi.

Patalina jeung 1299 jeung perang Nicomedia, minangka léngkah kahiji tina dua léngkah, léngkah kadua lumangsung dua taun saterusna, nyaéta dina 1301. 1299 mangrupikeun lambang tina tilu puluh dalapan, sarta dua taun saterusna (opat puluh), wewengkon Nicaea direbut ku bapa. Hubungan antara tilu puluh dalapan jeung opat puluh dina Israil baheula anu bangkit pikeun ngarebut tanah jangji diwakilan dina 27 Juli 1299 jeung 1301. Dua léngkah munggaran tina naékna Islam éta ditandaan ku kampanye militér anu dimimitian ku bapa nalukkeun wewengkon éta sarta di tungtungna putra nalukkeun ibu kota wewengkon éta. Nalika dua ibu kota éta ragrag, éta ragragna dina kaayaan pangepungan. Duanana ibu kota éta dina hiji mangsa kungsi jadi ibu kota Roma Wétan.

27 Juli 1299 jeung 1301 ngahontal kacindekanana dina 11 Agustus 1840, anu ngawakilan sajarah taun 1838, nalika Litch mimiti medalkeun pamadeganana jeung ramalana ngeunaan nubuat tilu ratus salapan puluh hiji taun jeung lima belas poé, anu ahirna bakal kacumponan dina 11 Agustus 1840. Dua léngkah pikeun nangtungna kaum Millerite nyaéta taun 1838 jeung 1840.

“Dina taun 1840 aya deui hiji kacumponan nubuat anu kacida matak narik perhatian balarea. Dua taun saméméhna, Josiah Litch, salah saurang palayan utama anu ngawawarkeun Kadatangan Kadua, medalkeun hiji panalungtikan ngeunaan Wahyu 9, anu ngaramalkeun ragragna Kakaisaran Ottoman. Numutkeun kana itungan anjeunna, kakawasaan ieu bakal dijongkirbalikkeun ‘dina Masehi 1840, dina hiji waktu dina bulan Agustus;’ sarta ngan sababaraha poé saméméh éta kajadian kacumponan anjeunna nulis kieu: ‘Lamun mangsa

kahiji, 150 taun, dianggap geus kacumponan pisan saméméh Deacozes naék kana tahta ku idin urang Turki, sarta yén 391 taun, lima belas poé, dimimitian dina panutupan mangsa kahiji, éta bakal tamat dina tanggal 11 Agustus 1840, nalika kakawasaan Ottoman di Konstantinopel bisa diarep-arep bakal dipatahkeun. Jeung ieu, kuring yakin, bakal kabuktian enya kieu kajadianana.’—Josiah Litch, dina Signs of the Times, and Expositor of Prophecy, 1 Agustus 1840.

“Dina waktu anu pas sakumaha geus ditangtukeun, Turki, ngaliwatan para dutana, narima panangtayungan ti kakawasaan-kakawasaan sekutu Éropa, sahingga nempatkeun dirina dina pangawasan bangsa-bangsa Kristen. Kajadian éta ngeusi pisan kana ramalan éta. Nalika hal éta jadi kanyahoan, jalma réa jadi yakin kana benerna prinsip-prinsip tafsir nubuat anu dianut ku Miller jeung ku para réréncanganana, sarta hiji dorongan anu luar biasa dipasihkeun ka gerakan kadatangan. Jalma-jalma anu boga élmu jeung kalungguhan ngahiji jeung Miller, boh dina ngawarkeun boh dina medalkeun pandangan-pandanganana, sarta ti taun 1840 nepi ka 1844 pagawean éta gancang sumebar.” The Great Controversy, 334, 335.

Ramalan ’38 ku Litch jeung visi-na nu geus dibenerkeun ngeunaan ’40 ngawengku pernyataan panungtungna, nu ditulisna dina tanggal 1 Agustus, sapuluh poé saméméh ramalan nu geus dibenerkeun éta. Nya éta panggenepan ramalan éta nu ngayakinkeun dunya ngeunaan benerna métodologi nubuat Alkitab nu leres. Tilupuluh dalapan taun nu nandaan hudangna Israil baheula ngawengku dua taun ti saprak pameuntasan Laut Beureum nepi ka pambarontakan kahiji di Kades.

Sabab sakabeh jelema éta, anu geus ningali kamulyaan Kami jeung mujijat-mujijat Kami, anu ku Kami dipigawe di Mesir jeung di padang gurun, sarta ayeuna geus nyoba ka Kami ieu sapuluh kali, jeung henteu ngadéngékeun kana sora Kami; tangtu maranéhna moal ningali tanah anu ku Kami geus disumpahkeun ka karuhun-karuhunna, jeung teu saurang ogé ti antara maranéhna anu nganyenyeri ka Kami bakal ningali éta. Bilangan 14:22, 23.

Pemberontakan éta diidentifikasi minangka nu pamungkas tina sapuluh ujian. Mangsa pangujian salila dua taun anu ngawengku sapuluh ujian, ditambahan ku tilu puluh dalapan taun di padang gurun, ngalambangkeun taun 1838 jeung 1840, sarta dina taun 1840 aya hiji mangsa sapuluh poé.

Jeung titik awal naékna Islam jeung Osman dina tanggal 27 Juli 1299 ngamimitian hiji mangsa tilu puluh dalapan taun anu réngsé ku hiji pangepungan salila opat taun dina 1337. Tanggal 27 Juli 1299 nyaéta léngkah kahiji tina dua léngkah anu ku para sajarawan diidentifikasi minangka titik awal naékna Kakaisaran Ottoman, jeung léngkah kadua nyaéta 1301. Dua léngkah tina patempuran Nicomedia jeung Nicaea dina 1299 jeung 1301 ngalambangkeun 1838 jeung 1840. Mimiti nubuat ngagambarkeun ahirna.

Nikomedia jeung Nicaea duanana kungsi samentara ngalayanan minangka ibu kota Roma wétan dina sajarahna masing-masing. Tangtu, Konstantinopel ahirna jadi ibu kota wétan dina taun 330 nepi ka 1453. Nikomedia jeung Nicaea ngalambangkeun ragragna Konstantinopel; sakabéhna ragrag ku pengepungan Islam anu nandaan kacindekan hiji kampanye nalika Islam mimiti ngawasaan éta wewengkon sarta satuluyna ngarebut kota ibukota.

Pengepungan nu kahiji salila opat taun ti 1333 nepi ka 1337 ngagambarkeun opat taun ti 1449 nepi ka 1453 nalika éta nubuat réngsé. Tilu ratus salapan puluh hiji taun lima belas poé saterusna, Islam dikawatesan nalika kaum Millerite “mungguh” dina kakawasaan nubuat anu dilambangkeun dina ciri-ciri “tilu puluh dalapan jeung opat puluh,” sakumaha diwakilan dina sajarah alfa tina sajarah 27 Juli 1299 jeung 27 Juli 1449. Mungguhna Islam jeung mungguhna para utusan Allah dina poé-pocé panungtungan dilambangkeun dina hiji simbol angka anu diwangun ku hubungan angka 38 jeung 40.

Dina Ezekiel tilu puluh tujuh, Islam teh nya éta amanat angin ti wetan anu ditiupkeun ka tulang-tulang garing nu paéh supaya maranéhna nangtung jadi hiji pasukan anu perkasa. Nalika amanat Ezekiel sumping, mimiti aya gugah nangtung, sakumaha kajadian dina sajarah Millerite taun 1838 jeung 1840. Amanat éta sumping dina 9/11, jeung dina hukum Minggu anu bakal geura datang, tulang-tulang éta nangtung jadi hiji pasukan anu perkasa. Diangkatna pasukan Allah minangka garéja anu unggul dina poé-pocé panungtungan ditipikeun ku 1838 jeung 1840. Ti 9/11 nepi ka hukum Minggu ditipikeun ku 1840 nepi ka 1844, tapi éta ogé ngetipikeun mangsa ti 31 Désémber 2023 nepi ka fireballs of Nashville.

Roma Wétan

Ti ngabagiana kakaisaran ku Konstantinus kahiji (anu Agung) nepi ka Konstantinus panungtung ngagambarkeun sajarah nubuat Roma Wétan. Ku kituna, mangsa nubuat éta ditandaan ku hiji bapa jeung hiji anak sacara nubuat atawa simbolis, sakumaha digambarkeun ku ngaran maranéhna, sanajan teu aya turunan getih langsung antara Konstantinus nu Agung jeung Konstantinus ka-sabelas. Konstantinus kahiji jeung panungtung ogé sacara nubuat digambarkeun minangka lambang alfa jeung omega, sarta bapa (alfa) milih Konstantinopel jadi ibu kota, sedengkeun anak (omega) pupus dina waktu pangepungan nalika Konstantinopel eureun jadi ibu kota. Mangsa nubuat Roma Wétan ditandaan ku Konstantinus kahiji jeung panungtung. Mangsa 150 taun anu dimimitian dina 27 Juli 1299 ngawengku mangsa 38 taun sarta ditungtungan ku hiji pangepungan salila 4 taun. Pangepungan éta ngalambangkeun 1449 nepi ka 1453. Kampanye Nikomedia dimimitian ku ditaklukkeunana hiji wewengkon sarta ditungtungan ku ditaklukkeunana ibu kota wewengkon éta. Saperti halna jeung Konstantinus kahiji jeung panungtung, panaklukan Nikomedia dimimitian ku hiji bapa (anu kahiji) sarta ditungtungan ku hiji anak (anu panungtung).

Opat taun

Hiji pangepungan salila opat taun dina mangsa awal tina saratus lima puluh taun anu ngantunkeun ka opat taun ti panghinakeun Constantine anu pamungkas dina taun 1449 nepi ka taun 1453 nalika Konstantinopel dikepeng sarta rubuh. Nubuat waktu ngeunaan cilaka anu kadua, anu ngagambarkeun tilu ratus salapan puluh hiji taun jeung lima belas poé, dimimitian dina 27 Juli 1449 sarta réngsé dina 11 Agustus 1840. Tanggal éta nandaan mimiti hiji mangsa opat taun anu ku Sister White disebut minangka hiji pintonan anu mulya tina kakawasaan Allah.

“Malaikat anu ngahiji dina ngumumkeun amanat malaikat katilu téh baris nyaangan sakuliah bumi ku kamulyaan-Na. Di dieu dinubuatkeun hiji pagawéan anu jangkauan-na saalam dunya

sarta kakawasaanana luar biasa. Gerakan Advent taun 1840–44 téh mangrupa panyingkab anu mulya tina kakawasaan Allah; amanat malaikat kahiji dibawa ka unggal pos misi di sakuliah dunya, sarta di sawatara nagara aya minat kaagamaan anu panggedéna anu kungsi kasaksian di tanah mana waé ti saprak Réformasi abad ka genep belas; tapi ieu kabéh bakal kaliwatan ku gerakan anu perkasa dina panungtungan pangéling malaikat katilu.” The Great Controversy, 611.

Islam ditahan dina 11 Agustus 1840, sarta aya hiji mangsa opat taun anu saluyu boh jeung curahan Roh Suci dina Pentecost, boh jeung turunna malaikat anu gagah dina Wahyu dalapan welas, nalika “gedong-gedong badag” di New York katempuhan ku Islam tina cilaka katilu dina 9/11. 9/11 nandaan mimiti mangsa panyegelan saratus opat puluh opat rébu. Panyegelan téh mangsa waktu, sarta ahir mangsa panyegelan miboga ciri-ciri anu sarua jeung awal mangsa éta. Nalika Kristus turun dina 9/11, Anjeunna jadi perlambang Mikael turun pikeun ngahirupkeun deui dua saksi dina 31 Désémber 2023, nalika mangsa pamungkas panyegelan dimimitian.

Konci anu mangrupa perang Niniwe ngawakilan rupa-rupa pelepasan Islam, anu bakal ngagugurkeun Roma wétan nepi ka taun 1453. Di jero saratus lima puluh taun tina “lima bulan” dina ayat sapuluh, awalna kitu deui ahirna ngamuat hiji mangsa opat taun. Dua mangsa opat taun éta patalina jeung kacindekan tina tilu ratus salapan puluh hiji taun jeung lima belas poé, anu nandaan hiji mangsa opat taun ti 1840 nepi ka 1844 nalika Kristus bakal nyaangan “sakuliah bumi ku kamulyaan-Na.” Dina taun 1844, waktu nubuat lirén dilarapkeun, sabab waktu bakal jadi “teu aya deui waktu.”

Jeung sumpah demi Anjeunna anu hirup salalanggengna, anu nyiptakeun langit jeung sagala nu aya di jerona, jeung bumi jeung sagala nu aya di jerona, jeung laut jeung sagala nu aya di jerona, yén waktu moal aya deui. Wahyu 10:6.

1333 nepi ka 1337, 1449 nepi ka 1453, 1840 nepi ka 1844

Tiluan tilu jejer mangsa opat taun éta sarua sajajarna jeung mangsa panyanggian ti 9/11 nepi ka hukum Minggu, sarta éta ogé sajajar jeung fraktal ti 9/11 nepi ka hukum Minggu anu digambarkeun ti 31 Désémber 2023 nepi ka Islam dileupaskeun deui pikeun nganteurkeun bola-bola seuneu ka Nashville.

Fraktal nubuat ti 31 Désémber 2023 nepi ka bola-bola seuneu di Nashville geus ditipikankeun ku tilu période nubuat opat taun anu sadayana sajajar jeung mangsa panyegelan ti 9/11 nepi ka hukum Minggu. Ku kituna, aya opat saksi anu ngaidéntifikasi sajarah ti 31 Désémber 2023 nepi ka serangan Nashville, sarta perang Nineweh téh mangrupa “konci” pikeun masing-masing saksi ieu. 1333, 1449, 1840, jeung 9/11 sadayana mangrupikeun titik balik—“konci.”

“Aya palajaran anu kudu dicokot tina sajarah jaman baheula; sarta perhatian diarahkeun ka ieu, sangkan sakumna ngartos yén Allah damel dina jalur anu sarua ayeuna kénéh sakumaha Anjeunna salawasna parantos lakukeun. Panangan-Na katémbong dina padamelan-Na jeung di antara bangsa-bangsa ayeuna, sarua kénéh jeung sakumaha parantos lumangsung ti saprak Injil mimiti dimaklumkeun ka Adam di Eden.

“Aya mangsa-mangsa anu jadi titik balik dina sajarah bangsa-bangsa jeung garéja. Dina pangersa Allah, nalika rupa-rupa krisis ieu datang, cahaya pikeun mangsa éta dipasihkeun. Lamun éta ditarima, aya kamajuan rohani; lamun ditolak, kamunduran rohani jeung karamna iman bakal nuturkeun. Gusti dina Firman-Na geus muka écés pagawéan agrésif Injil sakumaha éta geus dilaksanakeun dina mangsa katukang, sarta bakal lumangsung dina mangsa nu bakal datang, nepi ka pasalia pamungkas, nalika agénsi-agénsi satanis baris ngalakukeun gerakan ahirna anu matak ngahérankeun.” Bible Echo, August 26, 1895.

Nikomedia

Sangeus jadi kaisar dina taun 284, dina taun 293, Diocletian milih Nicomedia jadi ibu kota beulah wétan Kakaisaran Romawi nalika anjeunna sacara sah ngabagi kakaisaran jadi Wétan jeung Kulon, sarta ngadegkeun sistem Tetrarki. Nicomedia jadi ibu kota administratif jeung militér utama di beulah Wétan salila sababaraha dasawarsa. Constantine Agung ngagunakeun éta minangka pangkalan saméméh mutuskeun ngawangun ibu kota anyar di Byzantium nu caket dieu (anu ku anjeunna diganti ngaranna jadi Konstantinopel dina taun 330). Malah sanggeus Konstantinopel jadi ibu kota utama, Nicomedia tetep jadi puseur régional anu penting, lokasina strategis di basisir wétan Laut Marmara. Ku kituna, sanajan éta lain ibu kota permanén saperti Roma atawa Konstantinopel, Nicomedia sacara resmi ditetepkeun jadi ibu kota beulah wétan dina mangsa peralihan anu penting dina sajarah Romawi. Dina awal saratus lima puluh taun éta hiji ibu kota Romawi wétan direbut, sarta dina tungtungna hiji ibu kota Romawi wétan direbut. Duanana panaklukan éta ngawengku hiji pengepungan.

Dioklésianus

Kaisar Diocletian sacara resmi ngajadikeun Nicomedia minangka ibukota beulah wétan Kakaisaran Romawi nalika anjeunna ngalaksanakeun sistem Tetrarki dina taun 293. Sistem Tetrarki téh diwangun ku pamisahan kakaisaran kana beulah kulon jeung wétan; boh di wétan boh di kulon masing-masing miboga hiji kaisar senior (Augusti) jeung hiji kaisar junior (Caesar), sahingga ngabentuk jumlah opat anu dilambangkeun ku kecap “tetrarki”.

Alfa jeung Omega

Diocletian teh lambang omega pikeun garéja Smyrna, sarta Nero teh lambang alpha. Constantine the Great teh lambang alpha pikeun garéja Pergamos, sarta Justinian teh lambang omega.

Pamecahan Roma sacara “sah” kana beulah wétan jeung kulon (anu henteu lila lumangsungna) dilaksanakeun ku Diocletian, sedengkeun pamecahan Roma sacara nubuat kana beulah wétan jeung kulon dilaksanakeun ku Constantine. Dina mangsa sajarah garéja simbolis kadua tina panganiayaan, anu diwakilan ku Smyrna, Roma sacara sah dipisahkeun kana beulah wétan jeung kulon, sarta dina sajarah garéja simbolis katilu tina kompromi, anu diwakilan ku Pergamos, Roma sacara nubuat dipisahkeun kana beulah wétan jeung kulon. Taun 293 nyaéta alfa, sarta taun 330 nyaéta omega, sareng dina tanggal 11 Méi 330, Constantine Agung ngaresmikeun Konstantinopel minangka ibu kota Kakaisaran.

Pamisahan sacara hukum ku Diocletian dina taun 293 ruksak ku perang sipil anu lumangsung saterusna nepi ka Édik Milan dina taun 313, nalika Constantine ti wétan jeung Licinius ti kulon ngaluarkeun Édik Milan, ngasahkeun Kakristenan sacara hukum, sarta sacara éféktif mungkas Tétrarki—sistem opat pangawasa anu silih koordinasi anu runtuh jadi hiji perebutan antara dua kakawasaan utama (Constantine di Kulon jeung Licinius di Wétan). Pamisahan sacara hukum éta, anu ngantarkeun kana hiji karuntuhan, ngawakilan hiji mangsa dua puluh taun ti pamisahan ka pamisahan, sarta duanana pamisahan nyababkeun ruksakna éta sistem.

Garéja Smirna dimimitian ku Nero dina taun 64, nalika seuneu gedé di Roma dipaké ku Nero pikeun nganiaya urang Kristen, anu ku Nero dituduh geus ngamimitian éta seuneu. Nero nandaan awal panganiayaan sarta ngalambangkeun panganiayaan pamungkas dina poé-poé ahir.

Panganiayaan pamungkas éta lumangsung terus nepi ka panutupan mangsa kasempetan, nalika kakawasaan kapausan nepi ka tungtungna kalayan taya nu nulungan. Ku kituna, mangsa panganiayaan anu kahiji dimimitian ku kadurukna Roma, sarta ditungtungan ku kadurukna Roma.

Jeung sapuluh tanduk anu ku maneh katingali dina sato galak éta, maranéhna bakal ngabencian ka éta awéwé lacur, jeung bakal ngajadikeun dirina taya naon-naonna jeung taranjang, sarta bakal ngadahar dagingna, jeung ngaduruk dirina ku seuneu. Wahyu 17:16.

Garéja Smyrna dimimitian ku Nero dina taun 64, nalika seuneu gedé di Roma dipaké ku Nero pikeun nganiaya urang Kristen, anu ku Nero dituduh salaku nu ngamimitian éta seuneu. Dua ratus lima puluh taun ti harita éta réngsé dina taun 313 ku Édik Milan. “Édik” éta mangrupa ahir tina hiji mangsa dua puluh taun anu dimimitian ku pamisahan légal ku Diocletian, sarta éta ogé ahir tina dua ratus lima puluh taun Smyrna anu dimimitian ku Nero. Dua ratus lima puluh taun panganiayaan anu dilambangkeun ku garéja Smyrna jeung Nero ngawengku sapuluh taun panganiayaan anu pangparna anu disababkeun ku Diocletian. Sapuluh taun panganiayaan éta mangrupa satengah panungtung tina dua puluh taun Diocletian anu dimimitian ku pamisahan légal kakaisaran dina taun 293. Ti pamisahan légal kana wetan jeung kulon ku Diocletian dina taun 293 dimimitian hiji mangsa dua puluh taun anu diwangun ku dua mangsa sapuluh taun.

Diokletian sacara hukum ngabagi kakaisaran jadi wetan jeung kulon, ku kituna ngalambangkeun pamisahan nubuat anu dilaksanakeun ku Konstantinus. Pamisahan ku Diokletian téh wetan jeung kulon, tapi éta diwangun ku dua pangawasa di wetan jeung dua pangawasa di kulon. Hiji pangawasa utama jeung hiji pangawasa kadua pikeun unggal wewengkon. Dina 23 Pébruari 303, Diokletian ngaluarkeun nu kahiji tina sababaraha “édik” ngalawan urang Kristen, anu nandaan mimiti Panganiayaan Agung, (anu ogé disebut Panganiayaan Diokletianik), panganiayaan ka urang Kristen anu pangparna jeung pangnyebarna di sakuliah Kakaisaran Romawi.

Tulis ka malaikat jamaah di Smyrna kieu; Kieu timbalan Anu pangheulana jeung pangpandeurina, anu kungsi paéh, jeung ayeuna hirup; Kami terang kana pagawean maneh, jeung kasangsaraan, jeung kamiskinan, (najan kitu maneh beunghar) jeung Kami terang kana hujatna maranéhnanana anu nyebut dirina urang Yahudi, padahal lain, tapi mangrupikeun pasamuhan Iblis. Ulah sieun ku naon-naon anu bakal ku maneh kasorang: ieu, Iblis bakal ngasupkeun sawatara ti aranjeun ka panjara, supaya maraneh diuji; jeung maraneh bakal ngalaman kasangsaraan sapuluh poé: satia lah nepi ka paéh, jeung Kami bakal mere ka maneh

makuta kahirupan. Sing saha anu boga ceuli, sing dengekeun naon anu diucapkeun ku Roh ka jamaah-jamaah; Sing saha anu unggul moal kakeunaan cilaka ku paéh anu kadua. Wahyu 2:8–10.

Panyiksa Agung diteruskeun dina mangsa panerus Diocletian (utamana Galerius) nepi ka taun 313, nalika éta dipungkas ku Édik Milan. Nero téh lambang alfa tina panyiksa anu ngetipikakeun Diocletian minangka panyiksa omega tina mangsa nu buat anu dilambangkeun ku garéja Smirna. Panyiksa éta dipungkas ku hiji perkawinan pulitik jeung hiji pajangjian antara Konstantinus ti wétan jeung Licinius ti kulon. Dina bulan Pébruari 313, Konstantinus jeung Licinius patepung di Milan sarta ngaluarkeun Édik Milan, anu méré kasabaran ageman ka urang Kristen (jeung nu lian) di sakuliah kakaisaran. Pikeun ngukuhkeun satruan pulitik maranéhna, Licinius nikah ka Constantia (dulur satengah Konstantinus) dina mangsa atawa sabudeureun pasamoan éta. Ieu perkawinan téh hiji satruan pulitik Romawi anu has—ngesahkeun éta kasapukan antara dua kaisar sarta mantuan nyaimbangkeun kakaisaran samentara sanggeus mangtaun-taun perang sipil. Éta satruan henteu lila lumangsung. Konstantinus jeung Licinius saterusna silih perang, sarta Konstantinus ngéléhkeun Licinius dina taun 324, lajeng jadi hiji-hijina panguasa.

Ti Nero dugi ka Konstantinus, mangsa nabi ti Smirna nu dua ratus lima puluh taun parantos kalaksanakeun, sarta dina taun 313 gereja Pergamos, nya éta gereja kompromi, mimiti, teras réngsé ku gereja Tiatira dina taun 538. Dua ratus lima puluh taun Smirna ngawakilan hiji mangsa panganiayaan, sarta dina panungtungan mangsa sakabéhna, panganiayaan Diokletianus ngalaksanakeun “sapuluh poé” dina Wahyu (sapuluh taun), di mana mangsa panganiayaan nu pangparna ngawakilan hiji fraktal tina mangsa sakabéhna. Sapuluh taun éta mangrupikeun hiji fraktal tina dua ratus lima puluh taun. Sapuluh taun éta ngawakilan omega tina panganiayaan Nero, sarta dina kacindekan éta lumangsung pembagian omega kakaisaran kana wétan jeung kulon.

Nikah jeung Talak

Smirna dimimitian dina mangsa kabakarnana Roma taun 64 sarta réngsé dua ratus lima puluh taun ti harita, nyaéta dina taun 313, ku Ayat Milan jeung perkawinan pulitik antara wetan jeung kulon. Fraktal panganiayaan salila sapuluh taun dimimitian dina taun 303 sarta réngsé dina taun 313 ku Ayat Milan jeung perkawinan pulitik antara wetan jeung kulon. Dua puluh taun anu dimimitian ku pamisahan légal antara wetan jeung kulon dina taun 293 ku Diocletian réngsé dina taun 313 ku perkawinan pulitik antara wetan jeung kulon. Pajangjian perkawinan taun 313 antara wetan jeung kulon réngsé ku perceraian taun 324, nalika Constantine ngéléhkeun Licinius ti kulon sarta jadi pangawasa tunggal Roma. Perceraian profétis taun 324 lumangsung tilu taun sanggeus hukum Minggu anu kahiji dina taun 321.

Tujuh belas taun ti 313 nepi ka 330 nandakeun hiji perkawinan pulitik, sarta ahir panganiayaan anu dilambangkeun ku Smyrna jeung Nero, jeung awal garéja kompromi anu dilambangkeun ku Pergamos. Mimiti Pergamos dina taun 313 dina waktu perkawinan éta, dituturkeun ku mimiti panganiayaan anu dimimitian dina hukum Minggu anu kahiji dina taun 321. Ieu tuluy dituturkeun ku cerai profétis dina taun 324, anu ngahijikeun wetan jeung kulon jadi hiji kakaisaran dina handapeun Constantine. Genep taun ti harita, dina taun 330, pamisahan kana wetan jeung kulon

diulang deui sacara profétis. Tujuh belas taun éta ngagambarkeun mangsa alfa tina garéja Pergamos anu bakal neraskeun nepi ka garéja Thyatira sumping dina sajarah profétis dina taun 538. Mangsa alfa éta bakal ngagambarkeun hiji sajarah omega dina ahir mangsa ti 330 nepi ka 538. Sajarah omega Pergamos ngagambarkeun mangsa taun 496, 508, jeung 533.

Tujuh Belas Taun

Ptolemy tina peperangan Raphia maréntah salila “tujuh welas taun,” sarta aya “tujuh welas taun” antara peperangan Raphia jeung peperangan Panium. Eta tujuh welas taun sacara simbolis sajajar jeung tujuh welas taun ti 313 nepi ka 330. Dua ratus lima puluh taun Nero ngeunaan Smyrna ngantarkeun kana tujuh welas taun kahiji garéja Pergamos, sarta nyambung jeung dua ratus lima puluh taun anu dimimitian dina parentah katilu dina 457 SM, titik awal 2300 taun dina Daniel dalapan ayat opat welas, sarta anu jadi dasar jeung tihang puseur Adventisme. Dua saksi salila dua ratus lima puluh taun sajajar jeung dua ratus lima puluh taun karajaan kagenep dina nubuat Alkitab anu dimimitian dina 1776 sarta réngsé taun ieu dina 2026.

Para panaratas Adventisme henteu ningali atawa ngarti kana tujuh belas taun ti 313 nepi ka 330, sabab dina taun 1844 maranéhna can acan ngarti kana perkara Sabat poé katujuh atawa poé panonpoé. Sanajan kitu, maranéhna ngakuan saratus lima puluh taun dina ayat sapuluh tina Wahyu salapan, sarta éta jadi titik awal hiji mangsa anu ngarah kana tilu ratus salapan puluh hiji taun jeung lima belas poé anu réngsé dina 11 Agustus 1840. Pangarti éta ngahasilkeun hiji “manifestation of the power of God” anu perkasa.

Para panaratas henteu ngakuan ayana periode kadua salila saratus lima puluh taun dina Wahyu salapan. Pamahaman dasar maranéhna ngawakilan landasan anu jadi panggung tempat “caang anyar” tina Wahyu salapan diwangun. Eta caang dibuka ku “konci” tina perang Niniwe. Eta “konci” ngamungkinkeun saurang murid nubuat pikeun mikawanoh sakabéh karajaan dina nubuat Alkitab anu digambarkeun dina Daniel jeung Wahyu. Babul, Mado-Pérsia, Yunani, kakaisaran Seleukid jeung Ptolemaik, karajaan Muhammad, sarta anu leuwih penting deui, eta ngagedékeun kakaisaran Rum ku ngidentifikasi naékna jeung ragragna lain ngan Rum wungkul, tapi ogé karajaan-karajaan Rum beulah wétan jeung beulah kulon, kitu deui Amérika Sarikat (nabi palsu), kapausan (sato galak), jeung Perserikatan Bangsa-Bangsa (naga). Sakabéh naékna jeung ragragna karajaan-karajaan ieu mere kasaksian ngeunaan gerakan naga, sato galak, jeung nabi palsu anu ahirna mawa dunya ka Armagedon. Eta gerakan digambarkeun dina genep ayat panungtung tina Daniel sabelas, sarta awal gerakan éta digambarkeun dina sajarah anu disumputkeun dina ayat opat puluh.

Perang Niniwe nyayogikeun titik rujukan nubuat pikeun nyaluyukeun kasaksian-kasaksian ngeunaan kakaisaran Roma, karajaan-karajaan Roma Wétan jeung Roma Kulon, sarta Roma kapausan dina runtuyan kajadian ahir jaman. Ku kituna, perang Niniwe téh mangrupa konci anu ngajentrekeun sapinuhna rupa-rupa kasaksian nubuat ngeunaan Roma, sarta nurutkeun ayat kaopat welas tina Daniel sapuluh hiji, Roma lah anu netepkeun tetempoan éta. Konci anu ngahijikeun garis-garis éta nyaéta perang Niniwe.

Dina artikel kami salajengna, urang baris mimiti ngahijikeun lima artikel saméméhna anu ngabahas ngeunaan cilaka-cilaka dina Wahyu salapan.